

MB SUN 2 Sp z o.o.
ul. Tumska 4/2
02-430 Warszawa

DECYZJA

Na podstawie art. 59 ust. 1, art. 4 ust. 2 pkt. 2 i art. 60 ust. 1 i 1a oraz art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 503), dalej *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*, 10 ust. 2a oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku złożonego w dniu 21 kwietnia 2022 r., w imieniu MB SUN 2 Sp. z o.o., ul. Tumska 4/2, 02-430 Warszawa

odmawiam
ustalenia warunków zabudowy
dla inwestycji polegającej na budowie wolnostojącej farmy fotowoltaicznej „Krobia 2”
o mocy do 4MW wraz z infrastrukturą towarzyszącą zapewniającą poprawną pracę
oraz zabezpieczającą mienie na terenie części działki o numerze ewidencyjnym 157/17
położonej w obrębie geodezyjnym Kuczyna

UZASADNIENIE

W dniu 21 kwietnia 2022 na wniosek MB SUN 2 Sp. z o.o., ul. Tumska 4/2, 02-430 Warszawa, zostało wszczęte postępowanie w sprawie wydania decyzji o warunkach zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie wolnostojącej farmy fotowoltaicznej „Krobia 2” o mocy do 4MW wraz z infrastrukturą towarzyszącą zapewniającą poprawną pracę oraz zabezpieczającą mienie na terenie części działki o numerze ewidencyjnym 157/17 położonej w obrębie geodezyjnym Kuczyna.

Na podstawie art. 4 ust.1 i ust. 2 pkt. 2 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Część działki o numerze ewidencyjnym 157/17 położona w obrębie geodezyjnym Kuczyna znajduje się w obszarze, dla którego nie ma obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w związku z czym w celu realizacji przedmiotowej inwestycji konieczne jest uzyskanie decyzji o warunkach zabudowy. Na części ww. działki, która nie jest objęta przedmiotową decyzją o warunkach zabudowy, obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, przyjęty Uchwałą Nr XLIV/367/2009 Rady Miejskiej w Krobi z dnia 29 grudnia 2009 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Kuczynka 1 (opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego Nr 48 z dnia 15 marca 2010 r. poz. 1117) ww. działka

została przeznaczona częściowo pod tereny obiektów produkcyjnych składów i magazynów oraz zabudowy usługowej (oznaczenie 3P), częściowo pod teren publicznych ogólnodostępnych ciągów pieszojezdnych (oznaczenie 1KDX), a częściowo pod tereny infrastruktury technicznej – korytarz dla linowych obiektów infrastruktury technicznej (oznaczenie 1I). Na ww. działce w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego wyznaczono przebieg strefy oddziaływania linii energetycznej średniego napięcia.

W związku z pojawiającym się orzecznictwem sądowym, tut. organ przeanalizował możliwość wydania decyzji o warunkach zabudowy, biorąc pod uwagę treść art. 10 ust. 2a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który stanowi, że jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej niż 500 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, w studium ustala się ich rozmieszczenie, z wyłączeniem:

- 1) wolnostojących urządzeń fotowoltaicznych, o mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 1000 kW zlokalizowanych na gruntach rolnych stanowiących użytki rolne klas V, VI, VIz i nieużytki – w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2020 r. poz. 2052 oraz z 2021 r. poz. 922 i 1641);
- 2) urządzeń innych niż wolnostojące.

Ww. przepis takie brzmienie otrzymał w dniu 30 października 2021 r. (wejście w życie) w związku z ustawą z dnia 17 września 2021 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw. Przed ww. zmianą przepis art. 10 ust. 2a brzmiał: „Jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu; w studium ustala się ich rozmieszczenie”. Wprowadzeniem zmiany przepisu art. 10 ust. 2a w dniu 30 października 2021 r., ustawodawca wprowadził wyłączenie z konieczności uwzględnienia w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego wolnostojących urządzeń fotowoltaicznych o mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 1000 kW zlokalizowanych na gruntach rolnych stanowiących użytki rolne klas V, VI, VIz i nieużytki.

Przepis art. 10 ust. 2a co do zasady został wprowadzony ustawą o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 6 sierpnia 2010 r. (Dz. U. Nr 155, poz. 1043) i podlegał kolejnym zmianom. Ostatnia zmiana (brzmienie zacytowane powyżej) z dnia 17 września 2021 r., która weszła w życie 30 października 2021 r. zawiera wprawdzie zapis w art. 19 ust. 1, że do studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin sporządzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz projektów studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin opracowanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zaopiniowanych pozytywnie przez komisję urbanistyczno-architektoniczną, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu dotychczasowym. Należy jednak zauważyć, że Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Krobia przyjęte zostało Uchwałą Nr XXXV/299/2017 Rady Miejskiej w Krobi z dnia 17 sierpnia 2017 r. W tym czasie obowiązywał przepis art. 10 ust. 2a w brzmieniu: „Jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu; w studium ustala się ich rozmieszczenie”.

Powyższe przepisy wskazują, że jeśli inwestycja polegająca na budowie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii, (którymi niewątpliwie są instalacje fotowoltaiczne), czy będą to urządzenia o mocy przekraczającej 100 kW, czy też jak obecnie stanowi przepis – o mocy zainstalowanej większej niż 1000 kW, która planowana jest na gruntach innych niż grunty rolne stanowiące użytki rolne klas V, VI, VIz i nieużytki, wymaga uwzględnienia jej w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy.

W związku z przeprowadzoną analizą art. 10 ust 2a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz pojawiającego się orzecznictwa sądowego, tut. organ stwierdził, że w przedmiotowej sprawie powyższy przepis nie został spełniony. Planowana inwestycja polega na budowie wolnostojącej farmy fotowoltaicznej „Krobia 2” o mocy do 4MW wraz z infrastrukturą towarzyszącą zapewniającą poprawną pracę oraz zabezpieczającą mienie na terenie części działki o numerze ewidencyjnym 157/17 położonej w obrębie geodezyjnym Kuczyna wymaga ustalenia jej w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego ze względu na lokalizację przedmiotowej inwestycji na gruntach rolnych klasy IVa oraz moc planowanej inwestycji do 4,0 MW. W Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, przyjętym Uchwałą Nr XXXV/299/2017 Rady Miejskiej w Krobi z dnia 17 sierpnia 2017 r. część działki o numerze ewidencyjnym 157/17, na której wnioskowana jest inwestycja położona w obrębie geodezyjnym Kuczyna została przeznaczona pod tereny gospodarki rolnej, co nie wskazuje na rozmieszczenie na ww. terenie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii. W Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Krobia przyjętym Uchwałą Nr XXXV/299/2017 Rady Miejskiej w Krobi z dnia 17 sierpnia 2017 r. zostało określone, że: „Ustala się przeznaczenie i generalne zasady zagospodarowania jednostek terenowych wydzielonych za pomocą linii rozgraniczających na rysunku i oznaczonych symbolami: R – tereny gospodarki rolnej:

- a) niedopuszczalna jest jakakolwiek zabudowa, w tym związana z produkcją rolniczą, z wyjątkiem szklarni i namiotów foliowych oraz niewielkich, tymczasowych obiektów do obsługi upraw sadowniczych bądź warzywnych, o kubaturze do 20 m³ /1 ha terenów,
- b) dopuszczalna jest budowa stawów, zakładanie plantacji i inne formy intensywnej gospodarki rolnej (bez prawa zabudowy);
- c) dopuszczalne jest przeprowadzanie elementów liniowych infrastruktury technicznej i lokalnej komunikacji, wraz z lokalizacją urządzeń i obiektów towarzyszących.”

W związku z powyższym planowana inwestycja nie może zostać zlokalizowana na terenie wskazanym przez Inwestora we wniosku. W tym miejscu, należy wskazać stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego w wyroku z dnia 9 grudnia 2020 r., sygn. II OSK 3705/19, które potwierdza argumentację tut. organu: „Regulacja przepisów art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. oznacza, że rozmieszczenie tego rodzaju urządzeń infrastruktury energetycznej należy do decyzji organów gminy w ramach władztwa planistycznego, przy czym ustalenia w tym przedmiocie są obligatoryjne w studium, a fakultatywne w planie miejscowym. W konsekwencji uprawnione jest wnioskowanie, że realizacja urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW na obszarze gminy, zarówno na podstawie planu miejscowego, jak też decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, może odbyć się tylko na obszarach wskazanych w studiach (por. M. Szyrski, Rola samorządu terytorialnego w rozwoju odnawialnych źródeł energii, Wolters Kluwer, Warszawa 2017, s. 116-117; H. Izdebski, J. Zachariasz, Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, LEX, art. 10).” Pojawiające się orzecznictwo ponadto wskazuje także: „z uzasadnienia projektu ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1524, projekt ustawy druk VIII.3656) wynika, że rozszerzenie art. 61 ust. 3

u.p.z.p. o instalacje odnawialnego źródła energii powiązano z potrzebą wspierania rozwoju prokonsumenckiego wytwarzania energii elektrycznej, a więc przez podmioty będące odbiorcami końcowymi wytwarzającymi energię elektryczną wyłącznie z odnawialnych źródeł energii na własne potrzeby w mikroinstalacji, pod warunkiem, że w przypadku odbiorcy końcowego niebędącego odbiorcą energii elektrycznej w gospodarstwie domowym, nie stanowi to przedmiotu przeważającej działalności gospodarczej (por. art. 1 pkt 27a ustawy). Wobec powyższego należy odwołać się też do reguł wykładni systemowej i przyjmując, że stosowanie przepisu art. 61 ust. 3 u.p.z.p. w brzmieniu obowiązującym od 29 sierpnia 2019 r. - powinno być dokonywane z uwzględnieniem pozostałych przepisów ustawy, normujących kwestie lokalizacji mikroinstalacji oraz urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW (chodzi o art. 10 ust. 2a u.p.z.p. i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p.). Z art. 10 ust. 2a u.p.z.p. wynika zaś, że jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu; w studium ustala się ich rozmieszczenie. Natomiast z art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. wynika, że granice terenów pod budowę urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a, oraz granice ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko. Z przywołanych przepisów wynika więc, że ustawodawca dokonał rozróżnienia urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy do 100 kW i ponad 100 kW, wprowadzając odrębne unormowanie dotyczące urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW.

Regulacja przepisów art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. oznacza, że rozmieszczenie tego rodzaju urządzeń infrastruktury energetycznej należy do decyzji organów gminy w ramach władztwa planistycznego, przy czym ustalenia w tym przedmiocie są obligatoryjne w studium, a fakultatywne w planie miejscowym. W konsekwencji uprawnione jest wnioskowanie, że realizacja urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW na obszarze gminy, zarówno na podstawie planu miejscowego, jak też decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, może odbyć się tylko na obszarach wskazanych w studiach (por. M. Szyrski, Rola samorządu terytorialnego w rozwoju odnawialnych źródeł energii, Wolters Kluwer, Warszawa 2017, s. 116-117; H. Izdebski, J. Zachariasz, Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, baza LEX, art. 10).” – wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 17 sierpnia 2021 r. II SA/Bd 392/21.

Wskazać także należy najnowsze orzecznictwo – Wyrok z dnia 13 kwietnia 2022 r., sygn. II SA/Gd 172/22, w którym Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku wskazuje: „Sąd podziela stanowisko wyrażone przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 9 grudnia 2020 r., II OSK 3705/19, że regulacja przepisów art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. oznacza, że rozmieszczenie tego rodzaju urządzeń infrastruktury energetycznej należy do decyzji organów gminy w ramach władztwa planistycznego, przy czym ustalenia w tym przedmiocie są obligatoryjne w studium, a fakultatywne w planie miejscowym. W konsekwencji uprawnione jest wnioskowanie, że realizacja urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW (aktualnie o mocy większej niż 500 kW) na obszarze gminy, zarówno na podstawie planu miejscowego, jak też decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, może odbyć się tylko na obszarach wskazanych w studiach (tak też M. Szyrski, Rola samorządu terytorialnego w rozwoju odnawialnych źródeł energii, Wolters Kluwer, Warszawa 2017, s. 116-117; H. Izdebski, J. Zachariasz, Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, LEX/el.). Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela pogląd, że skoro z woli ustawodawcy

lokalizowanie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW (500 kW) wymaga uprzedniego określenia obszarów przeznaczonych na ten cel w studium, to oznacza, że tego rodzaju inwestycje mają istotne znaczenie dla kształtowania lokalnych zasad zagospodarowania przestrzennego, a zwłaszcza ładu przestrzennego w gminie. W związku z tym przyjęto, że lokalizacja urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a u.p.z.p., nie może być, na podstawie art. 61 ust. 3 u.p.z.p., zwolniona z wymogów ustanowionych w art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.z.p.

Treść art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. świadczy, że wolą ustawodawcy jest aby inwestycje, w ramach których planuje się rozmieszczenie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW (500 kW), były realizowane przede wszystkim na podstawie ustaleń planu miejscowego. Nie wyklucza to oczywiście możliwości ubiegania się o decyzję o warunkach zabudowy takiej inwestycji, ale wówczas wymagane jest spełnienie wymogów art. 61 ust. 1 pkt 1-5 u.p.z.p. (tak wyroki NSA II OSK 794/16, II OSK 2727/17, II OSK 2758/16). Oznacza to, że inwestycje, o których mowa art. 10 ust. 2a u.p.z.p., przewidziane w studium, nie mogą skorzystać z wyjątku określonego w art. 61 ust. 3 u.p.z.p.

Zasada ta nie uległa zmianie wraz z wejściem w życie w dniu 30 października 2021 r. przepisów ustawy z 17 września 2021 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2021 r. poz. 1873). Zmianie uległ natomiast zakres inwestycji wyłączonych spod możliwości zastosowania wyjątku z art. 61 ust. 3 u.p.z.p. Powyższa ustawa znowelizowała bowiem art. 10 ust. 2a u.p.z.p., który od 30 października 2021 r. brzmi: "Jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej niż 500 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, w studium ustala się ich rozmieszczenie, z wyłączeniem:

1) wolnostojących urządzeń fotowoltaicznych, o mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 1000 kW zlokalizowanych na gruntach rolnych stanowiących użytki rolne klas V, VI, VIz i nieużytki - w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne;

2) urządzeń innych niż wolnostojące.

Z tego wynika, że w studium nie ma obowiązku przewidywać rozmieszczenia instalacji o mocy mniejszej niż 500 kW, jak również instalacji o mocy do 1000 kW, spełniających wymogi z pkt 1 oraz urządzeń innych niż wolnostojące. Uzasadnienie projektu powyższej nowelizacji potwierdza, że wolą ustawodawcy było zniesienie barier w wykorzystaniu odnawialnych źródeł energii wynikających z konieczności uwzględniania w studium urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW. Dokonano tego poprzez podniesienie granicy mocy 100 kW do 500 kW dla wybranych instalacji wykorzystujących odnawialne źródła energii, które nie będzie skutkowało negatywnymi konsekwencjami dla planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz poprzez wyłączenie powyższych ograniczeń w odniesieniu do urządzeń innych niż wolnostojące (zamontowanych na budynkach - art. 2 pkt 20a u.p.z.p.) oraz instalacji fotowoltaicznych do 1000 kW mocy, stanowiących alternatywę dla zagospodarowania terenów przemysłowych, pogórnicych oraz słabej jakości gruntów rolnych.

Skoro zgodnie z intencją ustawodawcy tego rodzaju instalacje nie wymagają rozmieszczenia w studium, gdyż z punktu widzenia gospodarki przestrzennej są neutralne, to ustalenia dla nich warunków zabudowy przy zastosowaniu wyjątku z art. 61 ust. 3 u.p.z.p. jest uzasadnione. Z tych przyczyn, wskazany przez Kolegium zakres niezbędnych czynności wyjaśniających zmierzających do weryfikacji postanowień studium dla obszaru planowanej inwestycji oraz jej charakterystyki pod kątem możliwości zastosowania wyjątku z art. 10 ust. 2a pkt 1 u.p.z.p.,

był prawnie usprawiedliwiony. Skoro inwestor planuje budowę elektrowni fotowoltaicznej o mocy do 1 MW, to istnieje potrzeba ustalenia, czy w przypadku tej inwestycji nie zachodzi wyjątek z art. 10 ust. 2a pkt 1 u.p.z.p., który uzasadniałby ustalenie warunków zabudowy z zastosowaniem art. 61 ust. 3 u.p.z.p. Wadliwie natomiast Kolegium uznało, że zakres postępowania wyjaśniającego wykracza poza granice jego kompetencji.

Mając na względzie powyższe ustalenia należało orzec jak sentencji decyzji.

Projekt decyzji o warunkach zabudowy opracował mgr Konrad Borowski.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji służy stronom odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lesznie za moim pośrednictwem w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Zgodnie z art. 51 ust. 2e, 2h, art. 64 ust. 1 Ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 503.) w przypadku niewydania decyzji o warunkach zabudowy w ciągu 90 dni od daty złożenia wniosku, podmiotowi, który wystąpił z wnioskiem przysługuje prawo do wniesienia żądania wymierzenia kary, o której mowa w art. 51 ust. 2 ww. ustawy. Zgodnie z art. 2c do terminu, o którym mowa w art. 51 ust. 2 ww. ustawy, nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.

Z up. Burmistrza

Marcin Krzyżostaniak
Naczelnik Wydziału Inwestycji
i Gospodarki Przestrzennej

Załączniki:

1. Mapa w skali 1:1000

Otrzymują strony postępowania:

1. Tomasz Ciesielski